

ZÁKLADNÍ ŠKOLA V PROSEČI U SKUTČE

ŠKOLNÍ ČASOPIS
PRO VŠECHNY

ŠOTEK

LISTOPAD 2017

Uvnitř najdete :

Tonda Obal na cestách

Pracovní dílny

Pojedeme do divadla

Hráli jsme florbal

100 + 1 zajímavostí

Nenechte si ujít

Nepřehlédněte!

Moje chytré tělo

Marie Curie Sklodowska

Pardubický pramínek

Obrázková galerie

Rozhovor

Vánoční koncert

MOJE CHYTRÉ TĚLO

V pátek 3.11. se uskutečnil projekt Moje chytré tělo. Přijel pán, který nám nejdříve vysvětlil, odkud jsme se vzali, z čeho jsme složeni, dále následovala stavba těla a zakončil to vyprávěním o hormonech.

Ze začátku povídal o tom, jak vznikla naše planeta a život na ní. Zde jsem zjistila, že jsme všichni pouze hmota sestavená z vodíku, kyslíku a dalších složek.

V části, kde se mluvilo o stavbě těla, jsem toho už spoustu věděla z přírodopisu, ale také jsem se dozvěděla spoustu nového.

Následovala část, ve které nám pán ukazoval, jak fungují různé procesy v těle – dýchání, trávení, ale také, jak si můžeme zvýšit sebevědomí. Potom nám řekl, jak funguje hormon adrenalin, hormon endorfin a jak si sami můžeme endorfin vytvořit. Tento projekt se mi moc líbil. Pán byl velice vtipný, všechny nás pobavil a dozvěděla jsem se spoustu nových věcí.

Adéla Jetmarová

TONDA OBAL NA CESTÁCH

To je název vzdělávacího programu společnosti EKO-KOM pro základní školy, kterého se zúčastnili žáci 1. – 9. třídy v pondělí 20. listopadu. Během jedné vyučovací hodiny jsme si zopakovali teoreticky, ale i prakticky, jak správně třídít jednotlivé druhy odpadu. Občas jsme se netrefili, je tedy co zlepšovat. Dozvěděli jsme se také, co se z recyklovaných materiálů vyrábí.

A na závěr pár čísel – každý z nás vyprodukuje za rok průměrně 330 kg odpadu, z toho se vytrídí do barevných kontejnerů 42 kg, zbytek jde do směsného odpadu, který již není využit. Třídění se stalo samozřejmostí pro 72 % obyvatel ČR. Plasty jsou relativně mladým materiálem a zatím ještě nedokážeme přesně spočítat, jak dlouho se budou na skládkách rozkládat. I proto je velmi důležité plastové odpady třídít a recyklovat!

Mgr. Šárka Kovářová

PRACOVNÍ DÍLNY

Žáci 9. ročníku si v těchto dnech vybírají z široké nabídky středních škol tu, na

kteří by chtěli po ukončení základní školy studovat. A protože na trhu práce citelně chybí technicky vzdělaní lidé a šikovní řemeslníci, využili jsme nabídku Integrované střední školy technické ve Vysokém Mýtě. Ve středu 22. listopadu absolvovali žáci s technickým zaměřením vzdělávání a praktické činnosti v pracovních dílnách této střední školy.

Program byl nabitý, stanovišť bylo sedm. Žáci se seznámili s maturitním

oborem programování a obsluha číslicově řízených strojů v učebně CNC, prošli si pracoviště zámečnicků, nástrojařů, karosářů, lakýrníků, čalouníků, automechaniků, opravářů zemědělských strojů a učebnu výpočetní techniky.

Vše si mohli prakticky vyzkoušet a získat tak nejenom konkrétní představu o těchto profesích, ale i nové zkušenosti, které jistě využijí při volbě svého budoucího povolání.

Žáci 8. ročníku, aby jim to nebylo líto, se zúčastnili ve stejný den Technohrátek na SŠ stavební také ve Vysokém Mýtě.

Mgr. Šárka Kovářová, Mgr. Jan Stodola

OKRESNÍ A OKRSKOVÁ KOLA VE FLORBALU

Listopad je tradičním měsícem pro konání okrskových a okresních kol ve florbalu.

Jako první do bojů s malým míčkem zasáhla děvčata. Svůj turnaj sehrály dívky ve sportovní hale v Chrudimi. Záhy jsme poznali, že jsme jediným ryze amatérským týmem, který má zkušenost s florbalu jen z hodin tělesné výchovy. Taktické a herní nedostatky děvčata nahrazovala bojovností a zápalem. Po těsných prohrách s družstvy

Skutče a Slatiňan jsme vybojovali cennou remízu s družstvem z Třemošnice. Radost byla veliká. Za perfektní výkon brankářky Kristýny Stejskalové a ostatních hráček – Alice Bukáčkové, Šárky Hurychové, Nely Doležalové, Lili Poslušné, Kristýny Mrvišové, Lucky Lacmanové, Marcely Košnarové a Denisy Šlégrové děkujeme.

Okrskové kolo sehráli mladší kluci ve sportovní hale ve Skutči. Kombinované družstvo hráčů, kteří už mají zkušenosti s touto hrou s hráči, pro něž byl turnaj prvním tohoto druhu, se střetlo se dvěma soupeři.

Oba týmy soupeřů však byly nad naše síly a tudíž jsme obsadili 3. místo.

Reprezentovali nás – Andrej Češka, Daniel Nekvinda, Filip Romportl, David Sodomka, Radek Pešek, Šimon Lustyk, Matyáš Novák, Tadeáš Trynkl.

Okrskového kola starších kluků, konaného také ve Skutči, se zúčastnila pouze dvě družstva.

Po vyrovnaném zápase došlo až na nájezdy a v těch byli úspěšnější naši soupeři. Oplatili nám tak prohru z loňského roku.

Reprezentovali nás – Aleš Famfulík, Andrej Češka, Václav Beránek, Tobiáš Svooda, Jiří Houžvička, Tomáš Vích, Pavel Soukal, Petr Klesnil, Patrik Chlebný.

Mgr. Jan Stodola

S

P

O

R

T

U

J

E

M

E

MARIA CURIE-SKŁODOWSKA

7. listopadu uplynulo 150 let od narození významné vědkyně, kterou známe všichni, kdo již máme ve svém rozvrhu chemii. Pro všechny naše čtenáře jsme připravily krátké připomenutí jejího životopisu:

Maria Curie-Skłodowska, počestně též Marie Curie-Skłodowská (v polštině se uvádí na prvním místě rodné příjmení Maria Skłodowska-Curie) byla významná vědkyně polského původu, která většinu života působila ve Francii. Zabývala se výzkumy v oblasti fyziky a chemie.

K jejím největším úspěchům patří:

-teorie radioaktivity

-technika dělení radioaktivních izotopů

-objev dvou nových chemických prvků: radia a polonia.

-Pod jejím osobním vedením byly též prováděny první výzkumy léčby rakoviny pomocí radioaktivity.

Dvakrát byla vyznamenána Nobelovou cenou.

Poprvé v roce 1903 z fyziky spolu s manželem Pierrem Curie za výzkumy radioaktivity a jejím objevitelem Henri Becquerelem, a podruhé v roce 1911 z chemie za izolaci čistého radia.

V roce 1891 Skłodowska složila jako první žena v historii přijímací zkoušky na fakultu fyziky a chemie pařížské Sorbonny. Přes den studovala a po večerech doučovala a vydělávala si tak na živobytí.

V roce 1893 získala licenciát a začala pracovat jako laborantka v průmyslové laboratoři Lippmanových závodů. Současně dále studovala na Sorbonně a druhý licenciát, z matematiky, získala v roce 1894.

V roce 1894 poznala také svého manžela Pierra Curie, který byl v té době doktorandem v laboratoři Henri Becquerela. Po Pierrově doktorátu se v roce 1895 vzali. Pierre byl bez vyznání a Maria byla nábožensky vlašná, proto měli občanský sňatek, což na

nějaký čas vedlo k roztržce Marie s její polskou katolickou rodinou. Roku 1897 se jim narodila dcera Irène (taktéž později nositelka Nobelovy ceny).

Pierre doporučil Marii Becquerelovi, který jí nabídl doktorantské studium pod svým

vedením na zdánlivě neatraktivní a pracné téma – zjistit, proč je radioaktivita některých druhů uranové rudy mnohem vyšší, než by plynulo z podílu čistého uranu v rudě.

Výzkumy po čtyřech letech vedly nejprve k objevu polonia, jež Skłodowska pojmenovala po své vlasti, a posléze mnohem radioaktivnějšího radia (první gram radia izolovala ze smolince pocházejícího z Jáchymova). Výsledkem bylo také vyjasnění pravděpodobných příčin radioaktivity – jako efektu při rozpadu atomových jader. V

roce 1903 jako první žena v historii získala titul doktora fyziky a ve stejném roce jí byla udělena Nobelova cena za fyziku.

Získání Nobelovy ceny Curieovy náhle proslavilo. Sorbonna Pierrovi přiznala místo profesora a souhlasila se založením vlastní laboratoře, ve které se Maria stala vedoucí výzkumu. Ve stejné době také porodila druhou dceru Evu (1904). 19. dubna 1906 Pierra přejel nákladní koňský povoz a Maria tak ztratila životního druha i spolupracovníka. Vinou toho, že manželé Curieovi ještě před Pierrovou smrtí odmítli dát si patentovat postup přípravy radia z rud, ochudili se o značné finanční prostředky použitelné např. pro výstavbu laboratoře – obtížné získávání peněz po velkou část jejich kariéry ztěžovalo a značně zpomalovalo výzkum. V lednu roku 1911 nebyla o jeden hlas zvolena do francouzské Akademie věd. V prosinci téhož roku

však dostala svou druhou Nobelovu cenu (za chemii), díky které přesvědčila francouzskou vládu, aby vyčlenila prostředky na vytvoření nezávislého Ústavu pro radium (Institut du radium). Tento ústav se stal líhní nositelů Nobelových cen – vyšli z něho ještě čtyři, mezi nimi i Mariina dcera Irène Joliot-Curie a Mariin zet' Frédéric Joliot, kteří získali Nobelovu cenu za objevení uměle vyvolané radioaktivity.

Během 1. světové války se Curie-Skłodowska stala šéfem vojenské lékařské buňky, která se zabývala organizací polních rentgenografických stanic, které vyšetřily celkem více než 3 milióny případů zranění francouzských vojáků. Po válce Curie-

Skłodowska nadále vedla Ústav pro radium v Paříži a zároveň cestovala po světě, kde její nadace pomáhala zakládat lékařské ústavy pro léčbu rakoviny. U Marie Curie-Skłodowské na ústavu také dva roky studoval František Běhounek (v letech 1920–1922), který po návratu zkoumal radioaktivitu v jáchymovských dolech. V roce 1925 Marie Curie-Skłodowska sfárala do dolu Svornost v Jáchymově. Absolvovala také cestu po Spojených státech, kde převzala mnoho čestných titulů a také dostala od amerického prezidenta slavnostně gram radia pro výzkum a léčbu nemocných.

Maria Curie-Skłodowska zemřela 4. července 1934 v nemocnici Sallanches nedaleko Paříže na aplastickou anémii způsobenou zřejmě ionizujícím zářením materiálů, se kterými pracovala bez ochranných prostředků.

V roce 1995 byla pro své zásluhy jako první žena pochována pod kopulí pařížského Panteonu.

Tereza Netková, Petra Kynclová

100

+

1

LITERÁRNÍ STRÁNKY

V říjnu se některá naše děvčata zúčastnila soutěže Pardubické střípky. Téma slohové práce bylo Velké překvapení. Pro nás bylo hlavně příjemné překvapení, že Tereza Volfová byla za svou práci oceněna čestným uznáním. A vy si její slohovou práci můžete přečíst:

Velké překvapení

8.3. Den, jako každý jiný, tedy alespoň pro ostatní. Proč je zrovna pro mě "speciální"? Mám narozeniny, 16. Upřímně, už nějak od svých 11- ti je neslavím, a ani nehodlám. Asi se ptáte, proč? „16. narozeniny jsou jednou za život.“ „Co já bych dala za to mít sladkých 16.“ a podobné řečičky, mě upřímně vůbec nezajímají. Nechci je slavit, ne sama. Myslím to tak, že mi chybí mé dvojče. Ne že by byla někde pryč (ona je pryč, ale v jiném slova smyslu) ode mě daleko, a podobně. Je už přes 5 let mrtvá. Dlouho jsme se z toho všichni dostávali, hlavně já. Zhruba asi rok a půl. Jak vlastně zemřela?

S rodiči jsme jeli na výlet do Vancouveru. Za pár dnů jsme měly narozeniny, tak nám to dali jako dárek. Celý den byl skvělý, užívaly jsme si, smály se a myslely si, že to jsou ty nejlepší narozeniny na světě. Mýlily jsme se. Obě dvě. Vlastně všichni. Šli jsme do banky, rodiče potřebovali vybrat trochu peněz. Stáli jsme u nějaké starší paní za přepážkou a táta jí říkal, co potřebuje. Všude panoval klid a bylo - v rámci možností - ticho. Teď bych to nazvala klidem před bouří.

A taky že to byl klid před bouří. Najednou tam vtrhli nějakí muži, celí v černém. V rukou drželi zbraně a vyhrožovali, že začnou střílet. Všechno bylo tak strašně moc chaotické a vzduchem se šířil strach. Všichni v bance si lehli na zem, Procházeli kolem nás a já se se svou sestrou držela za ruku, tak moc jsme se bály. Najednou ji ode mě odtrhly a odtáhly kus ode mě a od rodičů. Křičela jsem, ať ji pustí a nechají na pokoji, ale marně. Říkali, že jestli někdo zavolá policii, zastřelí ji. A nějaký idiot to doopravdy udělal. Venku začaly doslova v tom tichu rvát sirény příjíždějících policejních jednotek. Ten muž, co ji držel, zaklel. Někdo by si pomyslel, že když tu jsou policajti, pustí ji, protože nebude mít čas na útek. Opak byl pravdou, dodržel to, co řekl. Spustila spoušť a kulka zasáhla moji sestru do spánku. Na vlastní oči jsem viděla, jak jí kulka proletěla hlavou a krev se jí rozstříkla na fialové šaty, které měla úplně stejné jako já. Bezvůle padla k zemi a já i přes nebezpečí, že by se ti muži mohli vrátit a zabít i mě, jsem se k ní vrhla.

Takto do detailů si to pamatuju i po tak dlouhé době. Stále to bolí, a i nadále mě pronásledují noční můry. Už to po těch letech není tak čerstvé, ale ruku na srdce, koho by nebolelo ztratit někoho blízkého? Člena rodiny? A ještě k tomu dvojče?

Někdo se mnou zatřásl, a když jsem se "vrátila na zem", všimla jsem si, že to byla moje máma. Starostlivě na mě hleděla s ustaraným pohledem a tmavě modrýma očima si mě prohlížela. Jak oči, tak havraní vlasy jsem zdědila po ní - jak já, tak moje zesnulá sestra. Jen v obličejí jsem měla rysy po tátovi.

„Jsi v pořádku, zlatíčko?“ zeptala se starostlivě a pohládila mě po tváři.

„Jo, mami, jen...“ povzdechnu si a sklopím oči. „Vzpomínám..“ zamumlám tiše.

Mamka si jenom tiše povzdechla, začala mě tiše konejšit, ale já je moc nevnímala. Zase jsem se zamyslela nad tím, jak dnešek strávím. Mamka odešla do kuchyně a já se ve svém pokoji ocitla sama.

Začnu se rovnou oblékat do školy, poté popadnu batoh a scházím dolů po schodech. Ocitnu se v chodbě vedoucí směrem k obývacímu pokoji, který je spojený s kuchyní. Vezmu si svačinu z lednice, dám ji do batohu a následně si začnu dělat pití. Pití si též uložím do batohu, popřeju mamce hezký den a vydám se s taškou přes rameno do školy.

Cesta mi ubíhá líným tempem, mám to totiž ke škole blízko, takže nevidím důvod spěchat, jelikož mám ještě dost času, než začne vyučování.

Cestou, jako každý všední den, míjím dům naší sousedky, paní Brownové. Je to vdova s jednou kočkou, která mě skoro stejně jako její majitelka doslova a do písmene nenávidí. Míjím plot, na kterém sedí, ale místo toho, aby na mě hned začala syčet, mě jen zvědavě pozoruje.

Pozastavím se nad tím a podívám se na ni, lehce překvapená. Seskočila z plotu a vydala se ke mně. Ještě teď bych ji mohla kopnout, aby mi dala pokoj, vím, jaká tahle čičina je potvora, pomyslím si.

To jsem ale netušila, jak moc mě překvapí. Začala se totiž lísat a normální lidi, kteří kočky milují, by se s ní začali okamžitě mazlit. Lehce váhavě se k ní sehnu a ještě váhavěji a nejistě ji pohladím po hlavě.

To je mi ale překvapení, líbilo se jí to. Tý protivný a často vzteklý kočce se moje hlazení líbilo. Moje. Začala jsem ji hladit po hebkém a bílém kožíšku. Bylo to pro mě doopravdy zvláštní, ale příjemně zvláštní.

Bohužel, jelo auto a to ji vyplašilo, takže jsem se zase vydala na cestu.

Do školy jsem přišla tak jako vždycky, ve tři čtvrti na osm. Vyšla jsem schody do prvního patra a vešla do naší třídy, kde jsem se posadila do své lavice. Mlčky jsem se rozhlížela po třídě.

Všichni se spolu bavili a vypadali bezstarostně jako vždy. Každý se bavil s každým, jen mě vynechávali. Žádné překvapení. Otevru si sešit, do kterého si vždycky kreslím, a začnu něco náhodného čmárat.

Ani se nenaděju a vejde naše matikářka. Vždycky byla poměrně milá - alespoň ke mně, na ostatní křičela, protože dělali jednoduše binec.

„Takže dobré ráno, třído. Včera jsme si řekli, že si napíšeme takovou menší desetiminutovku.. Dneska má ale Linna narozeniny, tak jsem si to nějak rozmyslela.“ zaulila se směrem ke mně. Zvednu hlavu od obrázku a zadívám se na ni.

Třídou se rozšumělo, jak přes sebe začali všichni mluvit. Občas jsem zaslechla „Která Linn? Jo tahle..“ a podobně, nebylo to vůbec příjemné, ale tak nějak jsem si už časem zvykla.

Jedna holka se ale postavila, přišla ke mně a natáhla ke mně ruku. Asi mi chtěla popřát. Lehce váhavě k ní ruku natáhnu a stisknu tu její.

Věnovala mi jemný úsměv a začala mi přát. U srdce jsem cítila nějaké příjemné teplo. Dost mě tím překvapila a zaskočila, byla totiž na škole docela oblíbená. To je mi ale překvapení..

„Děkuju, Annie.“ věnuju jí rozpačitý úsměv, a ona se slovy „Není zač.“ se zase posadila.

Začala hodina a já, jak jsem měla ve zvyku, se zahleděla sama do sebe.

Lisa mi chyběla, lhala bych, kdybych řekla, že jsem se přes to přenesla. Pamatuju si, jak jsme se občas oblékaly za tu druhou a ostatní tím mátlý. Cítím, jak se mi hrnou do očí slzy, proto pro jistotu sklopím zrak, aby mě nikdo neviděl, že tu jen tak tak zadržuju slzy.

Je to zvláštní, ale ani se nenaděju, už zvoní na konec hodiny. A takto mi ubíhal i zbytek školních hodin.

Šla jsem z oběda, samozřejmě, přes oběd si mě našla partička Rebecy Rogersové, takže mi znova - jako že pokaždé - vzali peníze a zasadili pár ran.

Držela jsem si rameno a vyšla s batohem přes druhé rameno ze školy. Procházela jsem kolem silnice a znovu zadržovala slzy. I přes mé úsilí, jedna slza si přeci jen cestu ven našla. A poté další, další, a zase další. Bylo jich prostě hodně a já už přes ně skoro neviděla na cestu. Viděla jsem jen rozmazané fleky. Vím, že by si Lisa tyhle narozeniny užila. Těšila se na ně. A to mě sžíralo uvnitř ještě víc. Že jsem takový sobec, a 16. narozeniny oslavuji bez ní.

Najednou se mě zmocnila touha. Touha ji znovu vidět, cítit její objetí a vidět ji se smát. Se mnou smát. Chtěla jsme jí mít zase u sebe a už nikdy, nikdy v životě nepustit. Tak neskutečně moc mi chyběla.

Podívala jsme se na silnici a najednou jsem viděla... Přišlo mi to divné. Když jsem pohlédla na druhou stranu, nemohla jsem uvěřit vlastním očím.

Začalo ještě k tomu hustě pršet, ale i přes to jsem ji jasně viděla. Stála tam. Viděla jsme ji, jak se na mě s úsměvem dívá, jako by každou chvíli čekala, že jí vběhnu do náruče.

„Liso...“ šeptnu nevěřičně a zastavím se.

Viděla jsem, jak se zářivě usmála a otevřela náruč. Vybízela mě, volala mě tímto gestem k sobě. Chtěla mě mít u sebe, jako já jsem chtěla být u ní.

„Neboj se, Liso, už jdu!“ vyjekla jsem a se slzami v očích, díky kterým jsem znovu neviděla, se rozeběhla směrem k ní. Viděla jsme její rozmazaný obraz. Slyšela jsem ale zvláštní troubení, jakoby z dálky. Zavřela jsem oči a natáhla ruce směrem k ní.

V uších mi místo troubení začalo pískat. Cítila jsem se, jako když jste v moři, ve vlně a ta vlna vás doslova v sobě sveze. Takto jsem se cítila. Cítila jsem, že už nestojím na nohou, vůbec nic jsem neviděla, cítila jsme se neskutečně divně. Všude najednou bylo až moc světla. Chvíli jsem si zvykala, ale nakonec jsem ji znovu spatřila. Stála ode mě asi 2 metry. Byla tak blízko, tak moc skutečná. Myslela jsme si, že se jí můžu dotknout. Ani jsem nezaváhala a rozeběhla se k ní. Když jsem byla u ní, uvěznila jsme ji ve svém pevném objetí. Co mě ale překvapovalo, bylo to, že mi objetí neoplácela. Odtáhla jsem se a podívala se na ni s otázkou v očích.

„To je mi překvapení. Moje skvělé sestřička za mnou přišla. Ale až moc brzo. Linn, neuvědomila sis, cos provedla. Jsem šťastná, že jsme zase spolu, ale uvědomila sis, co jsi způsobila?“ zeptala se tiše.

„Liso, co se stalo?“ zeptala jsem se s obavami v očích.

„Podívej se sama.“ řekla jednoduše a ukázala za mě.

Otočila jsem se, v tom všem světle byla trhlina. Viděla jsem tu silnici, vedle které jsem šla, všude bylo hodně lidí, a tak toho nebylo moc vidět. Stálo tam auto, které bylo vpředu trochu potlučené a všude blikala modrá nebo červená světla. Lidi se rozestoupili a já Vám přísahám, že se mi málem zastavilo srdce.

Na zemi před autem ležela dívka. Černé vlasy smáčela kaluž krve, ve které ležela. Ze spánku jí vytékala další krev...

Ta dívka jsem byla já.

Podívala jsem se na svou sestru.

„Liso?“ „Hm?“

„Tak tohle je tedy překvapení k narozeninám. Že jsme zase spolu. A ještě lepší, že spolu už zůstaneme. Navždy.“

Tereza Volfová

V minulém čísle jsme Vám slíbili rozhovor s naší paní psycholožkou, Mgr. Ivanou Košňarovou:

Kde bydlíte?

V Budislavi.

Kam jste chodila do školy?

V Dolním Újezdě, pak Střední škola zdravotní ve Svitavách.

Kde a co jste studovala potom?

Obor psychologie na Filozofickické fakultě Masarykovy univerzity v Brně.

Jak se Vám v naší škole líbí?

Moc se mi tu líbí - projekty, přátelství, líbí se mi i ve školce.

A jací jsou podle Vás naši žáci?

Veselí, aktivní, pozitivní.

Kde jste pracovala předtím?

V pedagogicko-psychologické poradně.

Máte rodinu?

Ano, mám.

Jaké máte koníčky?

Čtení, šití.

Co Vás baví na psychologii?

Povídání a práce s dětmi.

Používáte „psychologické figle“ i doma ? Na děti, na manžela...

Ne, na nic si nehraji.

Děkujeme za rozhovor.

Adéla Stodolová, Lada Zindulková, Nina Sodomková

R

O

Z

H

O

V

O

R

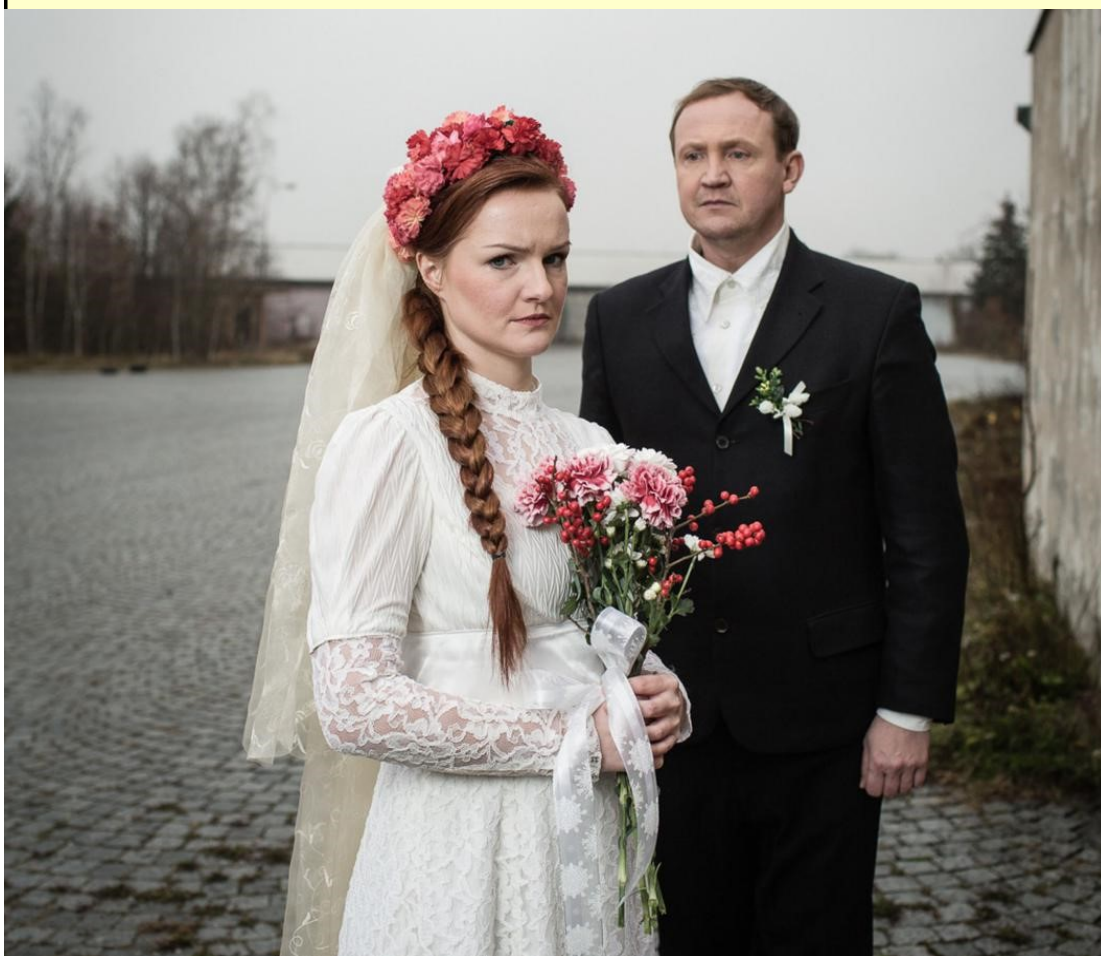
JEDEME DO DIVADLA

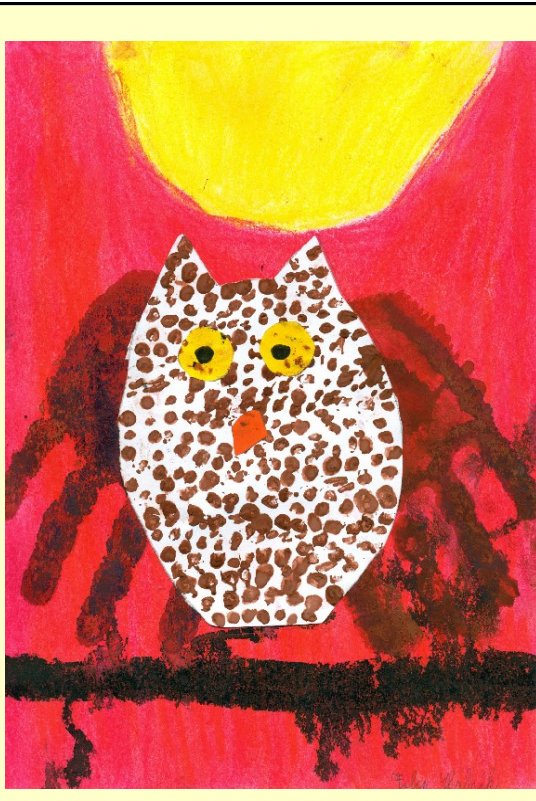
Ve středu 20. prosince se zúčastníme dalšího abonentního představení, tentokrát nás čeká divadelní hra s názvem Kalibův zločin. Nalik jsme se o této hře dočetli, jedná se o tzv. „Podkrkonošský thriller“, neboli vesnické drama o tom, jak se ryze dobrosrdečný a mírumilovný člověk může stát obětí i vrahem. Už se těšíme a doufáme, že se nám představení bude líbit.

Adéla Stodolová, Nina Sodomková

Starý mládenec Vojtěch Kaliba, prost'áček a dobrák od kosti, je vmanipulován do sňatku s o mnoho let mladší ženou Karlou. Kolotoč intrik, lží a pomluv se pomalu roztáčí, přičemž jeho hlavním hybatelem je nejčastěji Kalibova tchýně, která se postupně krom bohatého statku snaží ovládnout i celou Kalibovu rodinu. Chamtivost a vypočítavost přerůstá v psychické týrání. Vojtu zprvu zachraňuje jeho selský rozum, zmatek v jeho duši ale neúprosně roste, až nabývá nekontrolovatelných rozměrů.

Raisova románová předloha z roku 1892, jež je bezesporu jednou z nejlepších próz české literatury 19. století, překvapuje nejen svou nadčasovostí, ale i silným dramatickým potenciálem. Důmyslně vystavěné situace nepostrádající napětí a psychologie postav vykreslená především pomocí dialogů předurčily Raisův román k divadelní adaptaci, jejímž autorem je Bedřich Vrbský. Právě tato dramatizace a román samotný se staly východisky nové verze textu režiséra Břetislava Rychlíka. Hudbu pro inscenaci složí houslista a skladatel Jiří Pavlica, umělecký vedoucí Hradišť'anu.

G
A
L
E
R
I
E

NENECHTE SI UJÍT:

Š

O

T

E

K

Základní škola a mateřská škola Proseč
a Spolek rodičů při ZŠ a MŠ Proseč vás srdečně zvou:

ZŠ a MŠ Proseč

15.12.2017

v 17 hod. do Sokolovny na

Vánoční koncert

vystoupí: Žlutásci, Prosečánek a Červánek

Odkazy:

www.google.com

mimibazar.cz

www.i-creative.cz

novinky.cz

<http://www.icej.cz/>

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU 2015

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012